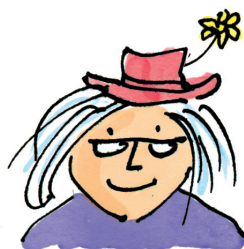

Wie is wie?

Wies

Dochter van twee helpers.
(Helpers heten ook wel
'ritselaars'.)

Oma Wisse

De oma van Wies.
Ze woont in Huize Grijsoord.
Ze is dol op make-up en op
mode.

De ouders van Wies

Helpers (of ritselaars).
Ze zijn altijd op reis,
ze hebben veel geheimen
en ze zijn dol op champagne.

Zane en Jazz

Tweeling.
Een jongen en een meisje.
Ze zijn de beste vrienden van
Wies.

Rida Rihali

De moeder van Zane en Jazz.
Ze is lief, maar kan ook
streng zijn.

Meneer Teunissen

Een gepensioneerde helper.
Soms doet hij (samen met
Herre) nog een klusje.

Herre

De zoon van een collega
van de ouders van Wies.
Hij is een paar jaar ouder
dan Wies en mag af en toe
al helpen met 'ritselen'.

Meneer Vestjes

Net als meneer Teunissen is hij
een gepensioneerde collega
van de ouders van Wies.
Hij woont in de jungle.

Gert de Graaf

Directeur van een bouw-
bedrijf.

Hij wil veel bouwen en veel
geld verdienen.

Joost

Een wegebouwer.

Specialiteit: asfalt.

Nadir

Een wegebouwer.

Specialiteit: straten,
stoepen en bruggetjes.

Isabelle

Ze was ooit de recepti-
oniste van Stichting Troost
en Steun. Daarna werkte ze
in de dierentuin. Nu werkt
ze bij De Graaf Bouwbedrijf.
Ze houdt van gezelligheid.

Bewoners van Huize Grijsoord:

Fred Bolderkar

Vroeger zat hij bij de padvinders.

Hij houdt van spelletjes en van borreltjes.

Samen met Zaki Abdoel is hij directeur van Huize Grijsoord.

Zaki Abdoel

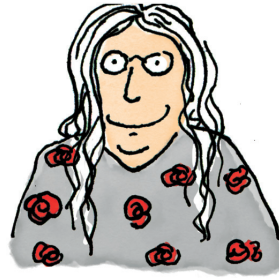
Hij was vroeger professor.

Hij leest elke dag minstens vijf verschillende kranten.

Samen met Fred Bolderkar is hij directeur van Huize Grijsoord.

Charlotte Vogeldans
Zij heeft heel veel last van
heel veel kwaaltjes.

Rodelia Rozeboom
Ze was ooit pianojuf.
Ze is erg vergeetachtig maar
wel vrolijk en ze kan nog
steeds mooi pianospelen.

Mieke Mosterd
Zij wil graag winnen, altijd en
met alles.

1

‘Pas op!’ riep Zane.

‘Het is al heel oud,’ zei Jazz. ‘Het gaat gemakkelijk stuk.’

Wies veegde met haar wijsvinger wat zand weg.

‘Eigenlijk hebben we een kwastje nodig,’ zei ze zachtjes.

‘Zoals echte archeologen,’ zei Zane.

‘Ik kan het bijna pakken,’ zei Wies.

Het puntje van haar tong stak uit haar mond.

‘Het lukt!’ riep Jazz.

Heel voorzichtig tilde Wies iets uit de grond.

‘Wat is het?’ vroeg Zane.

‘Het is van hout,’ fluisterde Wies.

‘Heel oud hout.’

‘Er staan letters op,’ zei Jazz.

Terwijl Wies het ding in haar handpalmen liet liggen, wreef

Jazz er nog wat zand van af.

‘H-A-V-A-N-A,’ spelde Zane.

‘Havana,’ herhaalde Wies.

‘Er staan ook nummers op,’ zei Jazz.

‘1, 8, 7, 4,’ las Zane.

‘Wauw,’ zei Jazz.

Ze keek met een ernstig gezicht naar het stukje hout.

Toen knikte ze.

‘Ik weet het,’ zei ze.

‘Dit is het deksel van een schatkist.

Een schatkist uit Havana.’

‘Waar ligt Havana?’ vroeg Wies.

‘Ver ver ver weg,’ zei Jazz plechtig.

‘In Havana woonden vroeger veel piraten.

De meeste schatkisten die je in het museum ziet, komen daarvandaan.’

‘Echt waar?’ vroeg Zane verbaasd.

‘Hoe weet jij dat allemaal?’

‘Dat weet iedereen,’ zei Jazz.

‘En deze schatkist komt uit 1874.’

‘Dat is lang geleden,’ zei Wies.

Zane keek naar het gat dat ze net in de aarde hadden gegraven.

‘Als hier het deksel van een schatkist ligt...’ zei hij.

‘Dan moet de schatkist er zelf ook liggen!’ riep Jazz.
‘Die schatkist ligt veel dieper,’ zei Wies.
‘Dat is altijd zo.’
‘Ja,’ zei Zane.
‘Daar komen we niet zomaar bij.’
‘We moeten op expeditie,’ zei Jazz.
‘Net als echte archeologen doen bij de piramides en zo.’
‘Dat heb ik gezien op televisie,’ zei Wies.
‘De archeologen zetten tenten neer en ze eten en slapen er.
Dan komt er ook een filmploeg bij.
En allerlei belangrijke wetenschappers komen kijken.’
‘Dat gaan wij niet doen,’ zei Jazz.
Ze keek de anderen streng aan.
‘Als wij hier tenten gaan neerzetten en de televisie uitnodigen...’
‘Dan weet iedereen meteen dat hier een schat ligt,’ vulde Zane aan.
‘Dan moeten we de schat met iedereen delen,’ zei Jazz.
‘We moeten wel snel zijn,’ zei Wies.
‘Hier komt binnenkort een nieuwe weg en daarachter komt een nieuwe sporthal.
Ze zijn nu nog bezig met voorbereiden, maar binnenkort gaan ze bouwen.

Dan kunnen wij hier niet meer graven.’
Ze keken alle drie om zich heen.
De Karel de Groteweg was een mooie oude, brede straat.
Maar nu leek het net een zandbak.
Ze waren hier al een tijdje aan het werk.
De weg werd vernieuwd.
In de verte stond een graafmachine.
Daarachter zagen ze een hoge hijskraan.
Er lagen stapels met stenen en tegels.

Aan de andere kant stond een rare tractor met een soort trechter voorop.

‘Die is om warm asfalt op de weg te gieten,’ zei Jazz.

‘Dat stinkt enorm,’ zei Zane.

‘We moeten dus snel zijn,’ zei Wies.

Zane keek op zijn horloge.

‘Wij moeten wel zo naar huis om te eten.

Zullen we na het eten hier weer afspreken?

Dan nemen wij nog een grote schep mee.’

